

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

30 април 1998 година*

„Иск за отмяна - Въздушен транспорт – Държавни помощи – Малък размер –
Нарушаване на конкуренцията – Въздействие на търговията между държавите-
членки – Изложение на мотивите”

По дело T-214/95

Het Vlaamse Gewest (област Фландрия), за което се явява г-н Alfred L. Merckx, от
Адвокатска колегия, Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург – Кантората на
Duro и Lorang, 4 Boulevard Royal,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Pieter Van Nuffel и
г-н Anders Christian Jessen, член на нейната правна служба, в качеството на
представители, със съдебен адрес в Люксембург – Кантората на Carlos Gómez de
la Cruz, от нейната правна служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение 95/466/ЕО на Комисията от 26 юли 1995 г.
относно помощта, предоставена от област Фландрия на белгийското
въздухоплавателно дружество Vlaamse Luchttransportmaatschappij NV (ОВ 1995 г.,
L 267, стр. 49),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(пети разширен състав),

в състав: г-н R. García-Valdecasas, председател, г-жа V. Tiili, г-н J. Azizi, г-н R.M.
Moura Ramos и г-н M. Jaeger, съдии,

секретар: г-н A. Mair, администратор,

като взе предвид писмената фаза на производството и впоследствие заседанието
от 25 септември 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

* Език на производството: нидерландски.

1. Член 92, параграф 1 от Договора за създаване на Европейската общност (наричан по-нататък „Договора”), гласи следното:

„Освен когато в този Договор е предвидено друго, всяка помощ, отпусната от държава-членка или чрез държавни ресурси под каквато и да било форма, която нарушава или е заплаха за нарушаване на конкуренцията чрез фаворизирането на определени предприятия или производството на определени стоки, е несъвместима с общия пазар, доколкото засяга търговията между държавите-членки.”

2. Член 92, параграф 3, буква в) от Договора позволява на Комисията по изключение да обяви за съвместими с общия пазар „помощи за улесняване развитието на определени икономически дейности или на определени икономически области, когато такива помощи не оказват неблагоприятно въздействие върху условията за търговия до степен, която противоречи на общия интерес”.

3. На 20 май 1992 г. Комисията е приела Насоки на Комисията относно помощите за малките и средни предприятия (МСП) (ОВ 1992 г., С 213, стр. 2). Точка 3,2 предвижда освобождаване от задължението за уведомяване, предвидено в член 93, параграф 3 от Договора по отношение на помощи, свързани с даден вид разходи, чиято абсолютна стойност е по-малка от 50 000 ECU в рамките на тригодишен срок. Точка 1.6 обаче изключва от обхвата на тези насоки помощите за предприятия в сектори, които се подчиняват на специални правила на Общността относно държавните помощи, като един от тях е транспортният сектор.

4. Комисията е предвидила разпоредби, приложими към държавните помощи за предприятия в сектор въздухоплаване, в своето съобщение 94/С 350/07, озаглавено „Прилагане на членове 92 и 93 от Договора за ЕО и на член 61 от (Споразумението за Европейско икономическо пространство) по отношение на държавните помощи в сектор въздухоплаване” (ОВ 1995 г., С 350, стр. 5, по-нататък „Авиационните насоки”). Точка 50 (глава IX) от Авиационните насоки потвърждава, че процедурата за ускорено разрешаване на помощите за МСП не се прилага по отношение на помощите в транспортния сектор.

5. Авиационните насоки обхващат помощите, предоставяни от държавите-членки в полза на въздушните превозвачи от Общността (точка 10, глава II). Точка 51 (глава X) гласи, че Комисията ще прилага Насоките в областта на въздухоплаването, считано от датата на тяхното публикуване в *Официален вестник на Европейските общности* и своевременно ще взема решения за тяхното актуализиране.

6. Точка 8 (раздел I.4.) съдържа декларация, че „Комисията желае да установи равнопоставени условия, при които въздушните превозвачи от Общността да мога да се конкурират ефективно”.

7. В точка 14 (глава III) изрично е посочено: „Преките помощи с цел покриване на оперативни загуби са по принцип несъвместими с общия пазар и по отношение на тях освобождаването не може да се ползва.”

8. В глава V, която е свързана, *inter alia*, с освобождаванията за развитие на някои икономически дейности, които могат да бъдат предоставени по член 92, параграф 3, буква в) от Договора и член 61, параграф 3, буква в) от Споразумението за Европейско икономическо пространство (наричано по-нататък, „Споразумението за ЕИП”), Авиационните насоки предвиждат, че помощ за реструктуриране може да бъде обявена за съвместима с общия пазар само при определени условия. Едно от тези условия е помощта да съставлява част от цялостна програма за реструктуриране, която подлежи на одобрение от Комисията (точка 38, подточка 1) от Авиационните насоки). Програмата, която ще бъде финансирана с държавни помощи, може да бъде разглеждана като „непротиворечаща на общия интерес”, само ако нейната цел не е увеличаване на капацитета и предлагането на съответното въздухоплавателно дружество във вреда на нейните преки европейски конкуренти (точка 38, подточка 4).

9. На последно място, в точка 50 (глава IX), с цел административно опростяване, Авиационните насоки въвеждат ускорена процедура за одобряване на схеми за малки помощи в сектор въздухоплаване. Обяснено е, че Комисията ще прилага по-ускорена административна процедура за одобряване по отношение на нови или на изменение на съществуващи схеми за отпускане на помощи по член 93, параграф 3 от Договора, ако:

- размерът на отпуснатата помощ на същия бенефициент не е по-висока от 1 ECU в рамките на срок от три години,

- помощта е свързана с конкретни инвестиционни цели, с изключение на оперативните помощи.

Фактическа обстановка

10. Vlaamse Luchttransportmaatschappij NV (наричано по-нататък „VLM”) е частно въздухоплавателно дружество, установена в Антверпен. То е създадено на 21 февруари 1992 г. с първоначален капитал от 10 милиона BEF. Впоследствие капиталът е бил неколккратно увеличаван; в края на 1993 г. той е достигнал 75 милиона BEF и през 1994 г. е увеличен на 100 милиона BEF. От 1993 г., VLM е предоставяла редовни полети между Антверпен и Лондон (London City Airport) и между Ротердам и Лондон (London City Airport).

11. Маршрутът Антверпен – Лондон също така се е обслужвал от други въздухоплавателни дружества, по-специално от британското дружество Cityflyer Express Ltd (наричано по-нататък „Cityflyer”), до и от летище Gatwick

12. На 17 декември 1993 г., без предварително уведомяване на Комисията, област Фландрия е отпуснал на VLM безлихвен заем от 20 милиона BEF, подлежащ на изплащане чрез годишни вноски от 4 милиона BEF от втората година.

13. Договорът за отпускането на заема гласи, както следва:

„Artikel 1: Voorwerp

De begunstigde verbindt zich tot de verdere uitbouw en exploitatie van meerdere Europese vliegroutes.

Ter ondersteuning van deze activiteit verleent het Gewest de begunstigde een terugbetaalbaar renteloos voorschot.

...

Artikel 3: Voorwaarden

Voor de duur van het contract is voor de vervreemding of hypothekering van onroerend en roerend patrimonium en het handelsfonds van de zaak alsook voor de vervreemding van bepaalde activa van de begunstigde vooraf instemming nodig van het Gewest.

Bij wijziging van de aandeelhoudersstructuur is vooraf de instemming van het Gewest vereist.

Het kapitaal van de onderneming mag tijdens de duur van het contract niet worden verlaagd zonder voorafgaande toestemming van het Gewest.

Indien deze voorwaarden niet worden nageleefd, is de overeenkomst onmiddellijk opzegbaar en wordt het voorschot onmiddellijk opeisbaar.

...”

(„Член 1: Предмет

Получателят се задължава да развива и оперира няколко европейски въздушни маршрута.

област Фландрия отпуска на получателя безлихвен заем, подлежащ на възстановяване, с цел оказване на подкрепа на тази дейност.

...

Член 3: Условия

По време на действие на споразумението е необходимо предварително съгласие на област Фландрия за разпореждане с, или предоставяне на обезпечение над, всяка движима или недвижима собственост или нематериалните активи на дружеството, както и за разпореждане с някои активи на получателя.

Съгласие на област Фландрия се изисква също така за всяко изменение на дяловата структура.

Дяловият капитал на предприятието не може да бъде намаляван по време на действие на споразумението без предварително съгласие от страна на област Фландрия.

Ако тези условия не бъдат спазени, споразумението може да бъде прекратено незабавно, а заемът подлежи на незабавно възстановяване.

...”).

14. В отговор на жалба от страна на Cityflyer, Комисията е образувала на 16 ноември 1994 г. производство по член 93, параграф 2 от Договора (ОВ 1994 г., С 359, стр. 2).

15. Cityflyer и British Airways са подали становища. Те са поискали Комисията да обяви, че безлихвеният заем съставлява помощ, несъвместима с общия пазар.

16. На 23 януари 1995 г. белгийското правителство също така е подало коментари.

17. В края на производството, на 26 юли 1995 г., Комисията е приела Решение 95/466/ЕО относно помощта, предоставена от област Фландрия на белгийското въздухоплавателно дружество Vlaamse Luchttransportmaatschappij NV (по-нататък „оспорваното решение“). Това решение е било съобщено на белгийското правителство на 25 септември 1995 г. и е било публикувано в Официалния вестник на 9 ноември 1995 г. (ОВ 1995 г., L 267, стр. 49).

18. В това решение Комисията е направила заключение, че заемът, предоставен от област Фландрия на VLM, съдържа елемент на помощ, който е незаконен, понеже е предоставен в нарушение на изискванията на член 93, параграф 3 от Договора. Тя също така е направила заключение, че елементът на помощ е несъвместим с общия пазар за целите на член 92 от Договора и член 61 от Споразумението за ЕИП (член 1 от оспорваното решение). Вследствие на това тя е изискала Белгия да разпорежи по този заем да бъде платена лихва в размер на 9,3 % (член 2) и елементът на помощта, равен на дължимата лихва при този лихвен процент върху заетата сума от момента на отпускане на заема, да бъде възстановена (член 3). Лихвеният процент от 9,3 % е бил получен чрез сумиране на основния лихвен процент от 7,3 %, приложим към дълга на белгийската държава през 1994 г., и рисковата премия от 2 % (последната алинея от глава V на оспорваното решение).

Процедура

19. Исковата молба за образуване на производство е била подадена на 27 ноември 1995 г. и заведена на следващия ден.

20. След изслушването на доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (Пето отделение, разширен състав) е открил устната процедура. Страните са представили устни становища и са отговорили на устните въпроси на Първоинстанционния съд по време на изслушването на 25 септември 1997 г.

Заклучения

21. Ищецът твърди, че Първоинстанционният съд следва да:

- отмени оспорваното решение;
- осъди ответника да заплати разноските.

22. Ищецът твърди, че Първоинстанционният съд следва да:

- отхвърли иска като неоснователен; и
- осъди ищеца да заплати разноските.

23. По време на изслушването ответникът е заявил, че искът е недопустим.

Допустимост

Аргументи на страните

24. Според ответника, искът е недопустим по член 173, алинея 2 от Договора за ЕО, тъй като ищецът не е държава-членка. Искът е недопустим също така по член 173, алинея 4 на основание, че ищецът не е пряко и лично засегнат от оспорваното решение, което не е адресирано до него. Освен това, той няма собствен правен интерес да заведе дело, поради факта, че той е предоставил въпросната помощ и по такъв начин той не се различава от белгийската държава (Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело 282/85, DEFI/Комисия, Recueil стр. 2469).

25. Ищецът счита, че в качеството си на самостоятелно юридическо лице с правомощие да отпусне въпросния заем, той е пряко и лично засегнат за целите на член 173, алинея 2 от Договора по същия начин, както и Кралство Белгия, която е адресат на оспорваното решение (Решение на Съда от 8 март 1988 г. по съединени дела 62/87 и 72/87, Exécutif Régional Wallon и Glaverbel/Комисия, Recueil стр.1573).

Съображения на Първоинстанционния съд

26. Първоинстанционният съд е компетентен като първа инстанция само по искове за отмяна по член 173, алинея 4 от Договора (Решение 94/149/ЕОВС, ЕО на Съвета от 7 март 1994 за изменение на Решение 88/591/ЕОВС, ЕО, Евратом от 24 октомври 1998 г. за създаване на Първоинстанционен съд на Европейските общности (ОВ 1994 г., L 66, стр. 29)). Той не е компетентен да разглежда дела, заведени по член 173, алинея 2 от Договора от държава-членка, Съвета или Комисията.

27. Съгласно член 173, алинея 4, всяко физическо или юридическо лице може да заведе дело срещу решение, което макар и да представлява решение, адресирано до друго лице, пряко и лично засяга първото.

28. В настоящия случай, оспорваното решение е адресирано до Кралство Белгия. В това отношение следва да бъде отбелязано, че от общата схема на Договорите е видно, че понятието „държава-членка” за целите на институционалните разпоредби и, по-специално, на тези, които са свързани с производствата пред съдилищата, се отнася само до правителствени органи на държавите-членки на Европейските общности и не може да включва правителства на региони или автономни общности, независимо от правомощията, с които те разполагат (Определения на Съда от 21 март 1997 г. по дело C-95/97, Région Wallonne/Комисия Recueil стр. I-1787, точка 6, и от 1 октомври 1997 г. по дело C-

180/97, Regione Toscana/Комисия, Recueil стр. I-5245, точка 6). Следователно област Фландрия няма право да заведе дело по член 173, алинея 2 от Договора. За разлика от това, тъй като той притежава юридическа правосубектност по белгийското национално законодателство, той следва на това основание да бъде третиран като юридическо лице по смисъла на член 173, алинея 4 от Договора (Определения по делото Région Wallonne/Комисия, цитирано по-горе, точка 11, и по делото Regione Toscana/Комисия, цитирано по-горе, точка 11; вж. също така становището на генералния адвокат Lenz по дело Exécutif Régional Wallon и Glaverbel/Комисия, цитирано по-горе в точка 25, Recueil стр. 1573, 1581, 1582).

29. Оспорваното решение има преки и индивидуални последици върху правното положение на област Фландрия. То пряко го възпрепятства да упражнява своите правомощия, които в настоящия случай състоят в предоставяне на въпросната помощ според неговата преценка, и го задължава да измени договора за заем, сключен с VLM.

30. Следователно той има собствен интерес да оспорва решението. Неговото положение не може да бъде сравнявано с това на Комитета за развитие и насърчаване на текстилната и шивашката промишленост по дело DEFI/Комисия, цитирано по-горе в точка 24. В онзи случай френското правителство е разполагало с правомощието да определя управлението и политиките на този комитет, а по такъв начин, и да определя интересите, които тази организация е трябвало да защитава (точка 18). В настоящия случай обаче е видно, че белгийското федерално правителство не е компетентно да определя начина, по който област Фландрия упражнява своите правомощия, по-специално, тези правомощия, по силата на които то разполага с дискрецията за предоставяне на помощи на предприятия.

31. От изложеното по-горе следва, че трябва да се установи, че искът е допустим.

По същество

32. Ищецът повдига три правни основания в подкрепа на своя иск, основани на:

- нарушение на член 92, параграф 1 от Договора;
- нарушение на член 92, параграф 3, буква в) от Договора; и
- нарушение на задължението за излагане на мотивите, предвидено в член 190 от Договора.

Третото правно основание се разделя на три части:

- недостатъчно мотивиране на оспорваното решение във връзка с прилагането на член 92, параграф 1 от Договора (първа част);
- недостатъчно мотивиране на отхвърлянето на аргументите, свързани с освобождаването на схеми за малки помощи в сектор въздухоплаване (втора част);

- недостатъчно мотивиране във връзка с прилагането на член 92, параграф 3, буква в) от Договора (трета част).

33. Тъй като първите две части от третото правно основание се основават на задължението за излагане на мотивите по отношение на условията за прилагането на член 92, параграф 1 от Договора, Първоинстанционният съд ще ги разгледа незабавно след първото правно основание.

Първо правно искане: нарушение на член 92, параграф 1 от Договора

Аргументи на страните

34. Ищецът счита, че когато размерът на помощта е толкова малък, че той не засилва конкурентното положение на получателя в сравнение с това на неговите конкуренти на съответния пазар, тя не нарушава конкуренцията или засяга търговията между държавите-членки.

35. В настоящия случай размерът на помощта е бил толкова незначителен, че той не се е отразил на разходите или тарифната структура на VLM. Помощта се е равнявала само на няколко белгийски франка на пътник. Вследствие на това тя не е довела до каквато и да е полза за VLM, която да засили нейното конкурентно положение в сравнение с другите въздухоплавателни дружества, с които тя се конкурира на вътрешния пазар на въздушния транспорт в Общността. Следователно също така не е вероятно помощта да засегне търговията между държавите-членки.

36. Според становището на ищеца, за да направи заключение, че има отражение върху търговията между държавите-членки, ответникът е следвало да установи, че въпросната помощ е довела до ползи за VLM, които са засилили нейното конкурентно положение (в сравнение с другите конкуренти). Независимо от това, тя изобщо не е посочила, по какъв начин VLM е получил каквато и да е полза от получения заем.

37. Първо, констатациите на ответника относно характеристиките на сектора „въздушен транспорт“ и фактът, че тя е била уведомена за помощта с жалба от страна на конкурент, не са релевантни в това отношение. На следващо място, фактът, че държавната помощ се предоставя на предприятие, чиито дейности поради техния характер състоят в търговия между различни държави-членки, не означава, че получателят получава полза от нея в сравнение с неговите конкуренти. Освен това, ищецът оспорва, че оперирането на маршрута Антверпен – London City от VLM възпрепятства други въздухоплавателни дружества да оперират същия маршрут, тъй като пазарът е либерализиран, като мерките за либерализиране предвиждат специална процедура за отпускане на позиции за новодошли на пазара. На последно място, той отрича, че VLM е бил във финансово затруднение по времето на отпускане на заема и дори две години след това, тъй като е напълно нормално ново въздухоплавателно дружество да понесе загуби, свързани със стартирането на дейността.

38. Ищецът прави заключение, че въпросната помощ не води до каквато и да е полза за VLM в сравнение с конкурентните дружества, тъй като последните

получават няколко хиляди милиона белгийски франка по програми за реструктуриране, одобрени от комисията или, подобно на жалбоподателя, са членове на франчайзингова мрежа, която им позволява да бъдат субсидирани косвено от групата, към която те принадлежат. В това отношение ищецът не може да разбере, как Комисията може да поддържа становището, че сума, която той изчислява на не повече от 1 860 000 BEF на година, би позволила на VLM да не увеличава своите цени на билетите, да запази своето положение на пазара в сравнение с неговите конкуренти и да избегне по-големи загуби или дори неплатежоспособност.

39. На последно място, ответникът е нарушил член 92, параграф 1, като е надценил размера на помощта. Той е изчислил помощта на основата на премия за риск в размер на 2 % на основание на това, че въпросният заем не е бил придружен с каквато и да е гаранция, пряко свързана с движима или недвижима собственост. Премията за риск би следвало да бъде 1 %, тъй като член 3 от договора за заем е предоставил на ищеца право на вето по отношение на учредяването на каквото и да е обезпечение и прехвърляне на активи, както и правомощието да учреди първа ипотека. Следователно размерът на помощта е равен на общия размер на лихвата, получен от прилагането на лихвен процент в размер на 8,3 %, а не 9,3 %.

40. Отчетникът твърди, че това правно искане следва да бъде отхвърлено и поддържа, че в настоящия случай са изпълнени всички условия за прилагане на член 92, параграф 1 от Договора. Въпросният заем е бил предоставен от държавен орган (област Фландрия) и е довел до полза за получателя му по отношение на неговите конкуренти в сектор със силна конкуренция. Следователно той нарушава конкуренцията и засяга търговията между държавите-членки, тъй като голяма част от европейския въздушен транспорт е вътрешно-общностен, особено в Белгия.

Съображения на Първоинстанционния съд

41. Необходимо е да се разгледа, дали ответникът основателно е направил заключение, че въпросната помощ е нарушила или застрашила да наруши конкуренцията и е засегнала търговията между държавите-членки.

А – Нарушение на Конкуренцията

42. Въпросната помощ има за цел да улесни развитието и оперирането на няколко европейски въздушни маршрута (член 1 от договора за заем; вж. точка 13 по-горе), по които получателят се конкурира с други въздухоплавателни дружества, включително дружествата, установени в другите държави-членки. Следователно договорът за заем не изисква помощта да бъде използвана за финансиране на специфични разходи. По такъв начин фактът, че заемът е безлихвен, облекчава нормалните разходи на VLM, които съставляват неразделна част от всекидневната му дейност.

43. Съдът на Европейските общности и Първоинстанционният съд са постановили, че оперативната помощ, т.е. помощ, която, подобно на въпросната помощ, има за цел да облекчи разходите на предприятие, които то нормално би

имало при всекидневното си управление или при обичайните му дейности, по принцип нарушава конкуренцията (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 1995 г. по дело T-459/93, Siemens/Комисия, Recueil стр. II-1675, точки 48 и 77, и цитираната в него съдебна практика).

44. В глава V, алинея 5 ответникът е посочил:

„В настоящия случай, като се вземе предвид силната конкуренция в либерализираната дейност в областта на въздушния транспорт в Общността, фактът, че VLM може да е единственото въздухоплавателно дружество, оперираща по маршрута Антверпен – Лондон до и от летище London City, е ирелевантен за оценката на Комисията: получената помощ във всички случаи ще намали действителните или потенциални шансове на конкурентите които пожелаят да навлязат в пазара по този конкретен маршрут, и по такъв начин ще наруши конкуренцията най-малкото до тази степен. Освен това нищо не възпрепятства VLM да използва помощта за започване на операции по други маршрути.”

В това отношение следва да бъде отбелязано, че ищецът не е оспорил, че секторът „въздушен транспорт” в Общността е в условията на силна конкуренция.

45. Ищецът не отрича, че въпросният заем е довел до ползи за VLM, понеже той е бил отпуснат безлихвено. Той обаче отрича, че ползата за VLM е засилила нейното конкурентно положение в сравнение с конкурентните въздухоплавателни дружества.

46. Когато обществен орган облагодетелства предприятие, опериращо в сектор, който се характеризира със силна конкуренция, като му предоставя облага, налице е нарушение на конкуренцията или риск от такова нарушение. Когато облагата е ограничена, нарушението е в по-малка степен, но въпреки това съществува нарушение. Забраната в член 92, параграф 1 от Договора се прилага към всяка такава помощ, която нарушава или застрашава да наруши конкуренцията, независимо от размера, доколкото тя засяга търговията между държавите-членки.

47. Следователно ответникът законно е преценил, че въпросната помощ е нарушила или застрашила да наруши конкуренцията.

Б –Относно засягането на търговията между държавите-членки

48. Съгласно установената съдебна практика, относително малкият размер на помощта или относително малкият размер на предприятието, което получава помощта, сами по себе си не изключват възможността от засягане на вътрешната търговия в Общността (Решения на Съда от 21 март 1990 г. по дело C-142/87, Белгия/Комисия, Recueil стр. I-959, точка 43, и от 14 септември 1994 г. по съединени дела C-278/92, C-279/92 и C-280/92, Испания/Комисия, Recueil стр. I-4103, точки 40 - 42).

49. Дори помощ в сравнително малък размер е в състояние да засегне търговията между държавите-членки, когато, както в настоящия случай, има силна конкуренция в сектора, в който получателят на помощта оперира (Решения на Съда от 11 ноември 1987 г. дела 259/85, Франция/Комисия, Recueil стр. 4393, точка 24, и от 21 март 1991 г., С-303/88, Италия/Комисия, Recueil стр. I-1433, точка 27).

50. Когато държавна финансова помощ или помощ от държавни средства засилва положението на предприятието в сравнение с другите конкурентни предприятия във вътрешната търговия на Общността, тези предприятия следва да се считат за засегнати от тази помощ (Решение на Съда от 17 септември 1980 г. по дело 730/79, Philip Morris/Комисия, Recueil стр. 2671, точка 11).

51. В настоящия случай, ответникът е преценил, че „заемът нарушава конкуренцията и засяга търговията между държавите: той облагодетелства едно дружество, чиято стопанска дейност – въздушен транспорт – се извършва в няколко държави-членки и потенциално – в цялото ЕИП, която поради своя характер е пряко свързана с търговията. Това е още по-вярно, доколкото с влизането в сила на 1 януари 1993 г. на третия пакет за въздушния транспорт, с който е финализиран процесът на либерализация и който е увеличил значително обхвата на конкуренцията. VLM е въздухоплавателно дружество от Общността, която притежава оперативен лиценз, предоставен в съответствие с Регламент (ЕИО) № 2407/92 на Съвета. Съгласно член 3 от Регламент (ЕИО) № 2408/92 на Съвета и член 5 от Регламент (ЕИО) № 2409/92 на Съвета, съответната държава-членка или съответните държави-членки трябва да позволят на VLM да упражнява права на трафик по маршрути в Общността и да определи тарифите си свободно, освен ако не е изрично предвидено друго в същите регламенти” (алинея 4 от глава V на оспорваното решение).

52. Тези съображения и съображенията, възпроизведени в точка 44 по-горе, са напълно обосновани. Въпросната помощ облагодетелства предприятие, което е свързано с международната търговия, тъй като то предоставя превоз между градове, разположени в различни държави-членки, и се конкурира с въздухоплавателни дружества, установени в други държави-членки. Както е посочено в точка 42 по-горе, тя има за цел да улесни развитието и оперирането на европейски маршрути, като по такъв начин нейният потенциал за засягане на търговията между държавите-членки се увеличава.

53. Следователно, ответникът законно е преценил, че въпросната помощ засяга търговията между държавите-членки.

В - Последници на предоставената помощ по отношение на конкурентите на VLM

54. Фактът, че конкурентите на VLM получават държавни помощи, дори незаконни помощи, е ирелевантен при класифицирането на помощта за целите на член 92, параграф 1. Нарушение от страна на държава-членка на задължение по Договора във връзка със забраната, предвидена в член 92, не може да бъде оправдано с факта, че друга държава-членка също така не изпълнява това задължение (Решение на Съда от 22 март 1977 г. по дело 78/76, Steinike & Weinlig, Recueil стр. 595, точка 24).

Г – Относно изчисляване на размера на помощта

55. Твърдението на ищеца, че ответникът е нарушил член 92, параграф 1 от Договора, като е надценил размера на помощта, следва да бъде отхвърлено. Ищецът не е доказал, че в резултат на правата, получени по член 3 от договора за заем, VLM би било в състояние да получи въпросния заем при лихвен процент в размер на 8,3 %, който според него е лихвеният процент, който е следвало да бъде приложен.

Д - Заключение

56. С оглед на изложеното по-горе, ищецът не е доказал, че ответникът е приложил неправилно член 92, параграф 1 от Договора. Следователно това правно искане следва да бъде отхвърлено.

По първата част от третото правно основание: недостатъчно мотивиране по отношение на прилагането на член 92, параграф 1 от Договора

Аргументи на страните

57. Ищецът посочва, че съгласно установената съдебна практика, изложението на мотивите, изисквано по член 190, трябва да покаже ясно и категорично мотивите, от които се е водила институцията на Общността, която е приела въпросната мярка, по такъв начин, че засегнатите лица да са запознати с мотивите на мярката, като по такъв начин те да могат да защитят своите права, а Съдът да може упражни своето правомощие за преглед (Решения на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело C-350/88, Delacre и други/Комисия, Recueil стр. I-395, и цитираната в него съдебна практика, и на Първоинстанционния съд от 28 септември 1995 г. по дело T-95/94, Sytraval and Brink's France/Комисия, Recueil стр. II-2651, точка 52).

58. За да се определи, че помощта нарушава конкуренцията и засяга вътрешната търговия в Общността, Комисията трябва да докаже ясно и категорично, че помощта е облагодетелствала получателя по начин, който му позволява да засили положението си спрямо неговите конкуренти във вътрешната търговия в Общността (Philip Morris/Комисия, цитирано в точка 50 по-горе).

59. Вярно е, че от оспорваното решение е видно, че не е невъзможно помощ (макар и в относително малък размер) да може да засегне търговията между държавите-членки. Независимо от това, от това не следва, че въпросната помощ действително води до значителна конкурентна облага за VLM, като засяга по такъв начин търговията между държавите-членки. Мотивите на ответника са абстрактни и не отчитат конкретно умерения размер на помощта, характерните особености на сектор въздухоплаване и факта, че делът на VLM на съответния пазар е бил минимален.

60. На последно място, в решението не е посочено, дали ответникът е отчел въздействието на въпросната помощ върху структурата на разходите, тарифите или другите аспекти на функционирането на VLM.

61. Ответникът оспорва, че от него се изисква да даде такова широко изложение на мотивите и счита, че мотивите, изложени в алинеи 5 и 6 от глава V, отговарят напълно на изискванията на член 190 от Договора. Вследствие на това ответникът твърди, че тази част от правното искане следва да бъде отхвърлена.

Съображения на Първоинстанционния съд

62. Съгласно установената съдебна практика, изложението на мотивите, изисквано по член 190 от Договора, трябва да ясно и категорично да покаже мотивите, от които се е водила институцията на Общността при приемане на въпросната мярка, по такъв начин, че засегнатите лица да са запознати с мотивите на мярката, като по такъв начин те да могат да защитят своите права, а съдебната власт да може да упражни своето правомощие на преглед (Решения на Първоинстанционния съд от 18 септември 1995 г. дело T-471/93, Tiercé Ladbroke/Комисия, Recueil стр. II-2537, точка 29 и съдебната практика, цитирана в него, и от 24 април 1996 г. по съединени дела T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 и T-234/94, Industrias Pesqueiras Campos и други/Комисия, Recueil стр. II-247, точка 140 и съдебната практика, цитирана в него).

63. Независимо от това, не е необходимо мотивите да разглеждат всички значими правни факти и въпроси, тъй като въпросът, дали изложението на мотивите отговаря на изискванията на член 190, трябва да бъде оценяван не само с оглед на тяхната формулировка, но и с оглед на техния контекст, както и на всички правни норми, регламентиращи въпросната материя (Решения на Съда от 29 февруари 1996 г. по дело C-56/93, Белгия/Комисия, Recueil стр. I-723, точка 86; и от 15 май 1997 г. по дело C-278/95 P, Siemens/Комисия, Recueil стр. I-2507, точка 17; Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г. по дело T-266/94 Skibsvaeftsforeningen и други/Комисия, Recueil стр. II-1399, точка 230). При излагане на мотивите си по отношение на решения, които тя взема при осигуряване спазването на правилата на конкуренцията, Комисията не е длъжна да заема становище по всички аргументи, на които са се позовали засегнатите страни. Достатъчно е тя да изложи фактите и правните съображения, които имат определящо значение в контекста на решението (Решение на Първоинстанционния съд от 24 януари 1992 г. по дело T-44/90, La Cinq/Комисия, Recueil стр. II-1, точка 41 и съдебната практика, цитирана в него, и Siemens/Комисия, цитирано в точка 43 по-горе, точка 31).

64. Когато се прилага към класифициране на помощите, този принцип изисква Комисията да посочи основанията, поради които тя счита, че въпросната помощ попада в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора. В това отношение, дори в случаите, когато от обстоятелствата, при които е била отпусната помощта, да е видно, че тя засяга търговията между държавите-членки и нарушава или застрашава да наруши конкуренцията, Комисията е длъжна да изложи поне тези обстоятелства в изложението на мотивите на своето решение (Решение на Съда от 7 юни 1988 г. по дело 57/86, Гърция/Комисия, Recueil стр. 2855, точка 15, и от 24 октомври 1996 г. по съединени дела C-329/93, C-62/95 и C-63/95, Германия и други/Комисия, Recueil стр. I-5151, точка 52 и съдебната практика, цитирана в него).

65. В настоящия случай ответникът е посочил в алинея 2 от глава V на оспорваното решение, че заемът е представлявал помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора и на член 61, параграф 1 от Споразумението за ЕИП. Видно е от оспорваното решение, по-специално от първото изречение на алинея 4 и третото изречение на алинея 5 от глава V, съответните цитати от които са възпроизведени в точки 51 и 44, съответно, че оценката на въздействието на въпросната помощ върху конкуренцията и вътрешната търговия в Общността не е била само абстрактна. По отношение на условието, свързано с нарушението на конкуренцията, оспорваното решение посочва, че предоставената на VLM помощ нарушава или застрашава да наруши конкуренцията, понеже тя намалява шансовете на конкурентите да навлязат на пазара по маршрута Антверпен – Лондон и увеличава шансовете на VLM да завземе други пазари в сектор, където конкуренцията е силна. По отношение на условието, свързано с въздействието върху търговията между държавите-членки, решението отбелязва, че, тъй като дейностите на VLM се извършват в няколко държави-членки и биха могли да се извършват в цялото ЕИП, това условие също така е изпълнено.

66. От тези мотиви следва, че ответникът е преценил, дали условията за прилагане на член 92, параграф 1 от Договора са изпълнени. По такъв начин ответникът е изложил фактите и правните съображения, които са от основно значение, в схемата на решението. Изложението на мотивите информира ищеца и съдебната власт на Общността за основанията на ответника да счита, че условията за прилагане на член 92, параграф 1 от Договора са били изпълнени.

67. Ищецът не може да критикува ответника, че не е разгледал конкретното въздействие на въпросната помощ върху търговията между държавите-членки. Първо, този аргумент не е подкрепен с каквото и да е фактическо основание, както е видно от точки 44, 51, 65 и 66 по-горе. В настоящия случай Комисията не е била длъжна да извършва изключително подробен икономически анализ на данните, тъй като тя е обяснила, в какво отношение въздействието върху търговията между държавите-членки е очевидно. Тя също така не е била длъжна да докаже, реално въздействие на вече предоставената помощ. Ако тя би била задължена да докаже реално въздействие на вече предоставена помощ, това в крайна сметка би облагодетелствало тези държави-членки, които предоставят помощ в нарушение на задължението за нотифициране на помощта, предвидено в член 93, параграф 3 от Договора във вреда на тези, които нотифицират помощта на етапа на планирането (Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело C-301/87, Комисия/Франция, Recueil стр. I-307, точка 33).

68. От изложеното по-горе следва, че представените от ищеца аргументи в контекста на първата част от третото правно искане следва да бъдат отхвърлени.

По втора част на третото правно искане: недостатъчни мотиви за отказа да се приемат аргументите, свързани с освобождаването на схемите за малка помощ в сектор въздухоплаване

Аргументи на страните

69. Ищецът твърди, че съществуването на процедура за ускорено одобряване по член 93, параграф 3 от Договора, предвидена в точка 50 от Насоките в областта на

въздухоплаването, доказва, че според Комисията помощта под този таван в сектор въздухоплаване трябва да се счита *prima facie* съвместима с общия пазар.

70. Мотивите в оспорваното решение по този въпрос са недостатъчни, тъй като не съдържат никаква информация, от която съдебната власт на Общността и ищецът да могат да оценят, в каква степен ответникът се е опитал да определи, дали ограничената помощ, получена от VLM, би могла да се ползва с освобождаването като малка помощ в сектор въздухоплаване.

71. Освен това оспорваното решение е порочно, тъй като представя по подвеждащ начин, коментарите по този въпрос, формулирани от област Фландрия на 23 януари 1995 г.

72. В своя отговор ищецът поддържа, че ответникът е превишил границите на дискреционната си власт, като е преценил, че освобождаването за малозначителни схеми за отпускане на помощ не биха могли да бъдат приложени в сектора „въздушен транспорт“, в който има ожесточена вътрешно-общностна конкуренция и голям брой от предприятията са в затруднение, на основание на това, че помощ, дори в умерен размер, би довела до сериозни нарушения на конкуренцията. Би било нелогично нови дружества, които са успели да навлязат в пазара на въздушния транспорт след либерализиране на сектора, да не могат да получат инвестиционна помощ в умерени размери, както малките и средни предприятия в другите сектори, когато мнозинството от националните въздухоплавателни дружества получават помощи в голям размер. В това отношение ответникът не е отбелязал, че в сектора „въздушен транспорт“ правилата позволяват на Комисията да одобрява помощи в много голям размер.

73. Ответникът твърди, че тази част от правното искане следва да бъде отхвърлено, и посочва, че самият факт, че съществува процедура за ускорено одобряване, доказва, че помощи под определения таван не могат да се считат *prima facie* за съвместими с общия пазар.

Съображения на Първоинстанционния съд

74. От ускорената процедура за одобряване на схеми за малки помощи, предвидена в точка 50 от Насоките в областта на въздухоплаването, не може да се направи заключение, че помощ, която е с по-малък размер от тавана, определен в нея, не попада под забраната в член 92, параграф 1 от Договора или би следвало нормално да бъде считана за съвместима с общия пазар.

75. Както ответникът правилно посочва, самият факт на съществуване на процедурата доказва, че това не е така. Следователно ответникът не е задължен по никакъв начин да преценява, дали въпросната помощ би могла да се ползва с освобождаването, доколкото тя е с по-малък размер от таван, определен в точка 50 от Насоките в областта на въздухоплаването.

76. Дори и да се предположи, че помощ с по-малък размер от тавана би могла да се счита за съвместима с общия пазар, независимо от това, от решението е видно, че ответникът е преценил, че в настоящия случай помощта не би могла да бъде сметена за съвместима с общия пазар (вж. точки 44 и 51 по-горе).

77. Твърдението, че ответникът неправилно е отразил в оспорваното решение коментарите на ищеца, следва да бъде отхвърлено. Позоваване на тези коментари е направено в контекста на отговор на аргумента на ищеца, че въпросната държавна мярка би могла да се ползва с освобождаването по точка 50 от Насоките в областта на въздухоплаването (алинея 8 от глава VII на оспорваното решение). Този отговор не представлява основен аспект на мотивите в подкрепа на диспозитива на оспорваното решение. Това е видно, освен това, и от заключението, че оценката на ответника, съгласно която към въпросната помощ се прилага член 92, параграф 1 от Договора, е достатъчно мотивирана (вж. точки 65 - 67 по-горе). Следователно, дори и отразяването на коментарите на ищеца да е неточно, искът не може да бъде уважен.

78. На последно място, като е предявил твърдението си, че ответникът е превишил границите на дискреционната си власт при прилагане на член 92, параграф 1 от Договора, в отговора, ищецът е повдигнал в хода на производството ново правно основание, което се различава от правното основание, основано на нарушение на задължението за излагане на мотиви. Тъй като това правно искане не се основава на правни или фактически обстоятелства, които са станали известни в хода на производството, съгласно член 48, параграф 2 то трябва да бъде обявено за недопустимо.

79. Във всеки случай, този иск е неоснователен. В настоящия случай ответникът е приложил насоките. В това отношение следва да бъде припомнено, че Комисията може сама да определя насоките за упражняване на нейната дискреционна власт с документи като Насоките в областта на въздухоплаването, при условие че те съдържат указания за подхода, който ще бъде следван от тази институция, и не се отклоняват от нормите на Договора (Решение на Съда от 24 март 1993 г. дело С-313/90, CIRFS и други/Комисия, Recueil стр. I-1125, точки 34 и 36; Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1996 г. дело T-380/94, AIUFFASS и АКТ/Комисия, Recueil стр. II-2169, точка 57; вж. също така Решение на Първоинстанционния съд от 5 ноември 1997 г. по дело T-149/95 Ducros/Комисия, Recueil стр. II-0000, точка 61). Ищецът не е доказал, че Авиационните насоки се отклоняват от нормите на Договора. Освен това, както е посочено в точка 54 по-горе, фактът, че конкурентите на VLM получават държавни помощи, дори незаконни помощи, е ирелевантен при класифицирането на помощите за целите на член 92, параграф 1 от Договора.

80. От изложеното по-горе следва, че представените от ищеца аргументи в контекста на втората част от третото правно искане трябва да бъдат отхвърлени.

По второто правно основание: нарушение на член 92, параграф 3, буква в) от Договора, който позволява на Комисията да обяви помощ, предоставена за улесняване на развитието на някои икономически дейности, за съвместима с общия пазар

Аргументи на страните

81. Според ищеца, дори и въпросната помощ да попада в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора, тя би била обхваната от член 92, параграф 3 буква в) от

Договора. При разглеждането на възможността за разрешаване на помощта по последната разпоредба, ответникът е допуснал очевидна грешка в оценката и очевидно е превишил границите на своята дискреционна власт.

82. С приемането на Насоките в областта на въздухоплаването, Комисията не е изчерпала своята дискреционна власт. Тя е следвало да проверява във всеки отделен случай, дали помощта може да бъде сметена за съвместима с общия пазар по член 92, параграф 3 буква в) от Договора. Насоките в областта на въздухоплаването не могат да доведат до *prima facie* предположение, че положенията, които не са посочени в тях, са очевидно незаконни и не могат да бъдат считани за съвместими с общия пазар по член 92, параграф 3 от Договора. Ако конкретна форма на помощ не е упомената в Насоките в областта на въздухоплаването, Комисията не може, според ищеца, просто да се позове на тях.

83. В настоящия случай ответникът не е изпълнил това задължение, като не е разгледал, дали помощта, предоставена на VLM, би могла с оглед на нейния размер да се ползва с освобождаването като помощ, насочена към развитието на някои видове дейност по член 92, параграф 3 буква в) от Договора. Тя е следвало да разгледа този въпрос в светлината на точка 8 от Насоките в областта на въздухоплаването (която подчертава необходимостта въздушните превозвачи в Общността да се конкурират на равнопоставена основа) и факта, че от влизането в сила на третия пакет авиационни мерки, нови въздухоплавателни дружества като VLM трябва да се конкурират с други дружества, огромното мнозинство от които се ползват от програма за субсидии, одобрени от Комисията.

84. Според ищеца, ответникът погрешно е преценил, първо, че въпросната помощ представлява оперативна помощ; второ, че тя не е била придружена с никакво условие относно начина на използване на помощта; и, трето, че ищецът не е получил никакви обезпечения, и че VLM е била във финансово затруднение по време на отпускането на заема. В действителност, въпросната помощ е инвестиционна помощ, тъй като тя е била предназначена за развитието на различни европейски маршрути.

85. Ответникът твърди, че искът следва да бъде отхвърлен и посочва, че той е приложил стриктно Насоките в областта на въздухоплаването, които той е приел в рамките на своята дискреционна власт.

Съображения на Първоинстанционния съд

86. Член 92, параграф 3 буква в) от Договора дава на Комисията дискреционна власт, като предвижда, че посочената в него помощ „може“ да бъде сметена за съвместима с общия пазар, когато тя не засяга условията на търговия до степен, противоречаща на общия интерес (вж. Philip Morris/Комисия, цитирано в точка 50 по-горе, точка 17).

87. Ищецът не може да твърди, че ответникът е превишил границите на дискреционната си власт, като не е разгледал, дали въпросната помощ би могла да се ползва от освобождаването като помощ, предназначена за улесняване на развитието на някои видове дейност. В алинея 7 от глава VII на оспорваното решение ответникът изрично е разгледал този въпрос и е отговорил на

аргументите, представени от белгийските власти по време на административната процедура. По-специално, той е посочил, че той е „бил готов да разреши такова освобождаване само в полза на помощи за предприятия, които ще бъдат реструктуриране... В настоящия случай самите белгийски власти са посочили, че заемът няма за цел да подпомага реструктуриране, и не са се позовали на програма за реструктуриране. По такъв начин освобождаването, предвидено в член 92, параграф 3 буква в) (от Договора) и член 61, параграф 3, буква в) (от Споразумението за ЕИП) е във всеки случай неприложимо към него”. Като е установил, че въпросната помощ не е била предназначена за подпомагане на реструктуриране, ответникът изрично се е позовал на Авиационните насоки, в които правото на освобождаване за развитие на икономически дейности по член 92, параграф 3 буква в) от Договора е запазено за помощи, насочени към подпомагане на реструктуриране (точки 37 и 38 от Насоките в областта на въздухоплаването).

88. Тъй като размерът на помощта не представлява критерий за оценка, определен в член 92, параграф 3 буква в) от Договора или в Насоките в областта на въздухоплаването, който да е приложим в настоящия случай, ответникът не е бил длъжен изрично да преценява, дали според размера си, помощта би могла да се ползва от освобождаването по тази разпоредба.

89. В контекста на широката дискреционна власт, с която се ползва ответникът при прилагането на член 92, параграф 3 буква в) от Договора, той основателно може да се позовава на критерии, които той счита за най-подходящи при определяне на това, дали дадена помощ може да бъде считана за съвместима с общия пазар, при условие че тези критерии са релевантни с оглед на член 3, буква ж) и член 92 от Договора. В това отношение, той може да определя критериите, които той възнамерява да прилага, в насоки, които са съвместими с Договора (вж. точка 79 по-горе). Приемането на такива насоки от Комисията е дейност по упражняване на нейната дискреционна власт и изисква единствено ограничение на това правомощие, наложено по отношение на себе си, при разглеждането на помощите, спрямо които се прилагат насоките, в съответствие с принципа на равното третиране. Когато Комисията оценява конкретна помощ в светлината на такива насоки, приети по-рано от нея, не може да се счита, че тя превишава границите на своята дискреционна власт, и тази дискреционна власт не може да ѝ бъде отнета. От една страна, тя запазва правомощието си да отмени или измени всякакви насоки, ако обстоятелствата наложат това. От друга страна, Насоките в областта на въздухоплаването са свързани с определен сектор и се основават на стремежа за следване на политиката, определена от нея.

90. Обратно на твърденията на ищеца, от точка 10 от Насоките в областта на въздухоплаването следва, че те обхващат въпросната помощ. Точка 14 (глава III) посочва, че прякото оперативно субсидиране на въздушните маршрути може, по принцип, да бъде прието само тогава, когато помощта има за цел да позволи на получателя да изпълнява своите задължения за предоставяне на обществени услуги (точки 15 – 23, раздел III.2) или има социален характер (точка 24, раздел III.3). Точки 37 - 42 посочват редица условия, които да бъдат изпълнени от получателите на помощ, която може да бъде разрешена за развитието на някои икономически дейности по член 92, параграф 3 буква в) от Договора. От схемата

на съответните точки следва, че само помощ за реструктуриране може да бъде разрешена.

91. Алтернативно, ищецът счита, че ответникът е допуснал явна грешка в оценката, като не е разгледал въпроса в светлината на точка 8 от Насоките в областта на въздухоплаването, която подчертава стремежа на Комисията въздушните превозвачи да могат да се конкурират на равнопоставена основа. С това искане ищецът имплицитно твърди, че тъй като останалите въздухоплавателни дружества са получили държавни помощи, въпросната помощ трябва да бъде разрешена, за да позволи на VLM да се конкурира на равнопоставена основа с тези дружества при получаването на държавни помощи.

92. В това отношение следва да бъде посочено, че разрешаването на държавни помощи, предоставени на някои въздухоплавателни дружества, не означава автоматично, че другите въздухоплавателни дружества имат право на освобождаване от принципа, че помощите са забранени. Комисията в рамките на своята дискреционна власт е компетентна да разглежда всяко предложение за предоставяне на помощи в индивидуален план. Тя трябва да направи това в светлината, първо, на конкретните обстоятелства, свързани с помощите, и, второ, на общите принципи на правото на Общността и Насоките в областта на въздухоплаването. Дори ако дружества, установени в други държави-членки, са получили незаконни помощи, това е ирелевантно за целите на оценяването на въпросната помощ (вж. точка 54 по-горе).

93. Във всеки случай, дискреционната власт на Комисията не може да бъде преодоляна само поради факта, че тя е разрешила помощ, предназначена за конкурент, понеже това би обезсилило разпоредбите на Договора, които Ж предоставят тази власт.

94. Ищецът не може да критикува ответника, че е счел, че въпросната помощ представлява оперативна помощ, че тя не е била съпроводена с никакво условие относно начина на нейното използване; че ищецът не е получил никакво обезпечение, и че VLM е била във финансово затруднение по време на отпускане на заема. Договорът за заем не изисква помощта да бъде използвана за финансиране на каквито и да е специфични разходи (вж. точка 42 по-горе), така че той облекчава разходите на VLM, които съставляват неразделна част от всекидневните Ж дейности. Следователно въпросната помощ представлява оперативна помощ (в този смисъл, вж. Решението от 8 юни 1995 г. по дело Siemens/Комисия, цитирано в точка 63 по-горе, точка 77), а не помощ за реструктуриране или инвестиционна помощ.

95. В оспорваното решение, ответникът не е посочил, че ищецът не е получил никакво обезпечение за заема. В него се посочва, в алинеи 7 и 8 от глава V, че „заемодателят разполага на практика с форма на гаранция”, и че „вземането не е обезпечено с движима или недвижима собственост, както това би било, ако имаше учредена ипотека”, което се потвърждава с член 3 от договора за заем.

96. На последно място, ответникът не е посочил, че VLM е била във финансово затруднение след по-малко от две години от нейното създаване (алинея 6 от глава V), при оценката на въпросната помощ с оглед на член 92, параграф 3, буква в) от

Договора, а при прилагането на критерия на частен инвеститор, функциониращ при пазарни условия, с оглед определянето на това, дали въпросният заем представлява помощ за целите на Договора. В това отношение ищецът не е доказал, че ответникът неправилно е приложил този принцип, така че дори и оспорваното твърдение да е неточно, това само по себе си не може да доведе до отмяна на оспорваното решение.

97. От изложеното по-горе следва, че ответникът основателно е отказал да предостави освобождаване по член 92, параграф 3, буква в) от Договора.

По третата част от третото правно основание: недостатъчно мотивиране по отношение на прилагането на член 92, параграф 3, буква в) от Договора

Аргументи на страните

98. Според ищеца, Комисията не може в индивидуално решение просто да определи насоките, транспониращи нейната политика в съответния сектор или да обяви, че условията, определени в тези насоки, не са изпълнени. Тя трябва да извърши индивидуална оценка на това, дали въпросната помощ не може да попадне в освобождаването по член 92, параграф 3, буква в) от Договора.

99. В настоящия случай, изложените в решението мотиви не позволяват да се провери, дали ответникът е отчел всички фактически и правни обстоятелства, които биха оправдали предоставянето на освобождаване от забраната за държавни помощи. Това несъответствие на мотивите е още по-голямо, понеже Насоките в областта на въздухоплаването, на които се е позовал ответникът в решението си, не ограничават задължително правото по член 92, параграф 3, буква в) от Договора до помощ за реструктуриране.

100. По-специално, мотивите на решението не позволяват да се оцени степента, в която ответникът действително е преценил, доколко въпросната помощ отговаря на критерия, определен в алинея 3 от глава VII на оспорваното решение, според който освобождаванията, предвидени в член 92, параграф 3 от Договора и член 61, параграф 3 от Споразумението за ЕИО, се прилагат само когато Комисията може да установи, че без прилагането на въпросната помощ, действието на пазарните сили не би било достатъчно, за да подтикне получателят на помощта да предприеме някои от мерките, водещи до една от целите, за които съществуват освобождаванията.

101. Ответникът счита, че той е дал достатъчно обяснение в решението си за своите основания да не разреши въпросната помощ, като посочва по-специално, че помощта не е съставлявала част от програма за реструктуриране, одобрена предварително от Комисията. Вследствие на това той твърди, че третата част от третото искане следва да бъде отхвърлено.

Съображения на Първоинстанционния съд

102. Като се позовава на критериите, определени в Насоките в областта на въздухоплаването и твърди, че тези критерии не са били изпълнени в настоящия случай (алинея 7 от глава 7 на оспорваното решение), ответникът дава

достатъчни мотиви за своето решение. Получателят на помощта, заинтересованите страни и съдебната власт на Общността са напълно в състояние да определят мотивите на ответника за отказ за предоставяне на освобождаване по член 92, параграф 3 от Договора.

103. Ищецът не може да критикува ответника за това, дали той е преценил или не, дали ако въпросната помощ не беше предоставена, действието на пазарните сили би било достатъчно, за да подтикне бъдещият получател на помощта да предприеме някои от мерките, водещи до една от целите, за които съществуват освобождаванията, предвидени в член 92, параграф 3, буква в) от Договора и член 61, параграф 3, буква в) от Споразумението за ЕИП (вж. алинея 3 от глава VII на оспорваното решение). Било е достатъчно Комисията да установи, че едно от условията, определени в Насоките в областта на въздухоплаването за разрешаване на помощи по член 92, параграф 3, буква в) от Договора (в настоящия случай, липсата на цел за реструктуриране), не е изпълнено, за да направи заключение на достатъчни основания, че помощта не би могла да бъде разрешена по тази разпоредба.

104. Следователно третата част от третото правно искане също така е неоснователно.

105. Следователно искът трябва да бъде отхвърлен в неговата цялост.

По съдебните разноски

106. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, страната, която е загубила делото се осъжда да заплати разноските по него, ако е било направено такова искане. Тъй като ищецът изгуби делото и тъй като ответникът поиска възстановяване на разноските, ищеца следва да бъде осъден да заплати разноските на ответника в допълнение към своите собствени разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (пети разширен състав) реши:

1. Отхвърля иска.

2. Осъжда ищеца да заплати разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 април 1998 година.

Подписи